

Sygn. akt IV CSK 795/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa T. K.

przeciwko E. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.

i Syndykowi masy upadłości D. S. - prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą D. w O.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 30 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z dnia 26 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa 172/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) oddala wniosek pozwanego E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód T. K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 26 czerwca 2014 r., oddalającego apelację od wyroku częściowego Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 6 listopada 2013 r., którym oddalono powództwo w stosunku do pozwanego E. sp. z o.o. z siedzibą w R..

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

Powód oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., podnosząc, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, odnoszące się do potrzeby uwzględnienia przy wykładni pojęcia wyrażenia zgody w rozumieniu art. 647¹ k.c. także obowiązków inwestora będącego jednostką sektora publicznego, wynikających z art. 29, 31, 33 i 35 prawa zamówień publicznych.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej, ale i innych podobnych spraw, wymaga precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). W zasadzie powinno to być zagadnienie nowe, o charakterze rzeczywistym, a nie teoretycznym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi zawierać odrębne, pogłębione wywody wskazujące na zaistnienie powołanych okoliczności, uzasadniających przyjęcie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, nie publ.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.). Za istotne zagadnienie prawne uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością i którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 2/12, nie publ.).

Zagadnienie przedstawione przez skarżącego nie spełnia powyższych wymagań, ponieważ brakuje w nim sformułowania konkretnego problemu prawnego, który powinien rozstrzygnąć Sąd Najwyższy, różniącego się od dotychczasowych, licznych wypowiedzi judykatury w tym zakresie. Powód ograniczył się do opisu problematyki z jaką związane jest zagadnienie, ale nie go należycie nie sprecyzował. Ponadto brak pogłębionych wywodów na poparcie wykluczających się poglądów o charakterze prawnym, oraz własnego stanowiska skarżącego. Uwadze Sądu Najwyższego nie umknął również fakt, że przedstawiony problematyka dotyczy pojęcia dorozumianej zgody inwestorskiej. Nie pozostaje zatem w bezpośrednim związku z rozpoznawaną sprawą, ponieważ zgodnie z ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez Sądy *meriti*, inwestor wyraził brak zgody w sposób wyraźny.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.